

Sjöblom & Jers har luft och finesse

Victoriateatern, Malmö, 13/5

[Alexander Agrell](#)

FÖLJ SKRIBENT

"Det är nåt visst med musik där fotstamp är en bärande ingrediens", skriver Alexander Agrell om konserten med Svante Sjöblom och Filip Jers. Bild: Alexander Agrell

Det är nåt visst med musik där fotstamp är en bärande ingrediens.

När den vänstra av Svante Sjöbloms boots började gå ökade också intensiteten i bluesarna direkt. Och att hans känga kunde ta så mycket plats säger något om luftens och dynamikens stora plats i duons musik och less is more-filosofin bakom.

Sjöblom och Filip Jers har spelat ihop sedan tonåren, men nu är det dags för första albumet, som spelas in live på Victoria denna fredag-lördag.

De två kompletterar varandra tjugigt; mannen med den grova, genuina bluesstämman, gospeltendensen och det drivna gitarrpocket, även med slide, och munspelaren som kan spela allt, men har ett särskilt fack i hjärtat för blues.

Första lyftet på fredagskvällen kom med paradnumret "Last fair deal going down", där de flesta av duons kvaliteter radade upp sig, framför allt de delikata konsterna att växla mellan starkt och svagt och smygga fram utan att energin tappas bort.

"Ljudlöst ös" tror jag är den korrekta musikteoretiska termen.

Det blev faktiskt i längden väl mycket av den växlingsvaran inom låtarna. Konserten hade mått bra av ett par rena raka rökare till.

Genom viskningar och rytanden har Svante Sjöblom full koll på nyanserna, samtidigt som han alltid liksom går rätt på pudelns musikaliska kärna. Runt hans röst och gitarr lägger Jers det mesta mellan klassiska tågbröl och tonspäckade, överraskande snirklingar.

Uttrycksfullt och varierat, men jag skulle få en ännu större kick av ett snäppet råare och enklare blåsande.

Riktigt bra var det, hursomhelst. Särskilt i balladerna där Sjöblom fick en att andäktigt lyssna efter minsta lilla skiftning. Gamla "Been all around this world", som han gjorde ensam, kommer jag att minnas ett bra tag.

Rättvist jubel fick också Filip Jers sällsynt tvåhändig solo på "trynorgel och pappjuck" (munspel och dragspel).

Förbandet Wildie, med Anders Thoréns karismatiska och lagom countrysårade röst i centrum, plockade spår från sitt fina "Lost and gone"-album. Cool rockcountry, distinkta egna låtar utan extra lull-lull och ett tajt, genomarbetat samspel.